

Φύσης τὴν ὠριότητα καὶ στὴς Πολιτεῖες, νὰ πᾶμε στὴς Μάγισσας τῆς Ζήτης τὴ γλυκαπαντοχή.

*

Καβαλικεύουμε λοιπὸν πάλι καὶ σκίζοντας τὰμ-
πέλια μὲ τὴς συνομορίες καὶ τὰ λιόδεντρα καὶ τὴς
φραγές μὲ τὰ μαυροκόκκινα τὰ βατόμουρα φτάνουμε
σὲ λίγο στὴν Ἀρτακη, τὴ σημερινὴ πρωτεύουσα πό-
λη τῆς Κυζίκου μὲ τοὺς 14000 κατοίκους. Ζαφει-
ρένικ κ' ἰδῶ ἡ θάλασσα καὶ χορταίνουμε τὴν ὀλο-
γάλανη ὀμορφάδα καὶ αὐτοῦ τοῦ κόρφου τῆς Κυζι-
κηνῆς θάλασσας. Στὴν Ἀρτακη βρήκαμε καὶ γνώ-
ριμους κ' ἐπισκεφτήκαμε κάμποσα μέρη τῆς πόλης.
Ἐδῶ γνωρίσαμε κ' ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀτρόμητους
πρόμαχους τῆς Ἰδέας, τὸν κ. Μένου Φιλήντα, τὸν
ποιητὴ καὶ συγγραφεὴ τῆς Γραμματικῆς τῆς Ρω-
μαϊκῆς Γλώσσας.

Τὸ βράδυ τραβήξαμε γιὰ τὴ μονὴ τῆς Φανερω-
μένης. Καλόγερος δὲν εἶμαι μῆτε μεσαιωνολόγος εἶ-
μαι γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μοναστήρια. Ἐὰν σὰς πῶ
μονάχα πὼς τὸ μοναστήρι αὐτὸ πρὶν ἀπὸ 4—5 χρό-
νια ὁ μακαρίτης ὁ ἅγιος Κυζίκου Κωνσταντῖνος θέ-
λησε νὰ τὸ κἀν σκολειὸ, μὴ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ
τοὺς ἐπαρχιωτῆς του τότε κατὰτρεξαν καὶ πᾶσι ὁ
ἅγιος ὁ ἄνθρωπος μάρτυρας σὲ κείνη ἐκεῖ τὴν κατα-
δρομή.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα ἀνεβήκαμε πᾶνω στὸ λόφο
καὶ περνώντας βουνοκάμπα καὶ κλεισοῦρες σκεπα-
σμένα δια μὲ χαμόδεντρα καὶ ἀγριοθότανα καὶ σερια-
νίζοντας ἀπὸ ψηλὰ μὲ μοναδικὴ ἀπόλαψη ὄλην τὴν
Κυζικηνὴ θάλασσα μὲ τοὺς πανώριους, τοὺς ὀλογά-
λαζους κόρφους τῆς, κατεβήκαμε ἀνάμεσα πάλι ἀπ'
τῆς Πέραμος τὰμπέλια στὴ Μηχανιώνα.

*

Κάμποσες μέρες κάθησα στὸ πιὸ ὀμορφο αὐτὸ
χωριὸ τῆς Κυζίκου καὶ ἔδεν ἔμαθα καλὰ τοὺς χω-
ριανούς καὶ τὰ διάφορα εἶθιμά τους, ὅμως χόρτασα,
νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸ παραπάνω ἀπ' τὴν
ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ τὸ Κυζικηνό.

Ἄχ! τί ὀμορφο χωριὸ ἀληθινὰ! Εἶναι μέρα γι-
ορτῆς ἡ δεκάτη πέμτη τοῦ Αὐγούστου, ἡ τελευ-
ταία μέρα πού μένω στὸ χωριουδάκι. Καθούμαστε
τὸ δειλινὸ, ἓνα γλυκὸ, λιολουσμένο δειλὶ, μὲ τοὺς
φίλους, τοὺς συντρόφους τῆς ἐκδρομῆς σ' ἓνα καφε-
νεῖο στὴν ἀκρογιαλιά. Φωνές καὶ τραγουδιὰ ἀχολο-
γοῦνε περίγυρα καὶ φύρουν οἱ λεβάντες τὴς κορασιῆς
στὸ χορὸ. Ἀκμπεῖ κάτου ἡ θάλασσα καὶ μοιάζει σὰ
νὰ βγαίνει φωτιές. Ἀγνάντια κεῖ φαίνονται τῆς Βι-
θυνίας τὰ βαθυγάλαζα βουνα, ἰδῶ σιμὰ στὸ λόφο
δεξιὰ δυὸ μικροὶ ἀνεμόμυλοι προσμένουν μὲ τὰ πανιά
ἀπλωμένα στὰ φτερά τους τὸ ἑσπερινὸ ἀγεράκι, ἐνῶ
πέρα στὴ θάλασσα σὲ ἀπόσταση ὡς μιστῆς ὥρας βλέ-
πουμε τὰ ρημονήσια ὅπου τὴς βραδιῆς τραβᾶν καὶ
πᾶνε οἱ ψαράδες μὲ τὸ μούχρωμα, ὅταν ὁ ἥλιος βα-
σιλεύει, ἢ κατόπι μὲ τὸ νύχτιον ἴσκιο. Ὡ! τὰ ζου-
γραφιστὰ γλαυκόνησα πού τ'ἀπλάταν μιά φορὰ ὁ ἡ-
λιος κ' ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἄχ! καὶ ποῖονα
δὲν ἀποτραβᾶν κάποτε, τὴς νύχτες μάλιστα, τὰ ἐ-
ρημοτόπια, ὅπου πλανᾶται τοῦ μυστήριου ἢ θεότη
καὶ ἀπλώνεται πέρα ὡς πέρα τῶν ὀνείρων ἢ γαλήνη
πού τὴ φωτίζει ἓνα θαμπὸ μονάχα καὶ τρέμουλο
φῶς, ὅπου λαμπυρίζει ἀπ' ἀλάργα σὺν πύρινο μάτι
μέσ' στὸ σκοτάδι; . . . . Ἐβραδυάσε πιά τώρα
καὶ ἀπαλοὶ ζέφυροι ἀρχίνασαν νὰ φυσοῦνε πᾶνω στὰ
νερά καὶ πᾶνω στὰ παιγιδιάρικα κύματα χοροπη-
δᾶν οἱ βαρκοῦλες. Μέσα στὴς βαρκοῦλες νιές καὶ πα-
ληκάρια παίζουν βιολιά καὶ τραγουδοῦνε κ' οἱ λόγγοι

καὶ τὰ βουνα γύρω ἀνηχοῦνε ἀπ' τὴς παλληκαρί-
σιες φωνές.

Κι ἀκούγονται ἀκόμ' ἀπὸ μακριὰ οἱ ὀλόγλυκες
μελωδίες πού ξεψυχοῦνε σιγὰ σιγὰ πᾶνω στὰ κύ-
ματα κ' ἐγὼ μ' ἀνιστόρητη θλίψη καὶ ἀνείπωτη συγ-
κίνηση γυρίζοντας πίσω στὸν κάβο χάνω ἀπ' τὰ
μάτια τὸν καλὸ μου φίλο καὶ τὸμορφο χωριουδάκι.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΝΤΑ ΠΛΑΝΕΜΕΝΟ

Ἄκομα καὶ τὴ νύχτα μὲ φτερά
σὲ βλέπω 'ς τόνειρό μου καὶ σιμώνεις,
ἀστὲρι μου, μὲ κράξεις τρυφερὰ
καὶ πάλι τὰ φτερά σου ξαναπλώνεις.

Ὀλόγλυκο χαμόγελο σκορπῆς
καὶ, φτάσε με, πουλάκι μου, φωνάζεις
ἐκεῖ νὰ πᾶμε τῶρ' ἢ μ' ἀγαπᾶς
π' ὀλόχρυσο παράδεισο μού τάξεις.

Κ' ἐκεῖ μέσ' τὰ λουλούδια τὰ φιλιὰ,
ἀθάνατα πού θέλεις θά σου δώσω
δικό μου θά σὲ κάμω βασιλιά
γιὰ θρόνο τὰ φτερά μου θά σ' ἀπλώσω.

Ὀλόχαρη κατόπι σου πετῶ
μ' ἀπλώνεις τὰ χερᾶκια σου νὰ πιῶσω
μὰ πάντα πλανεμένο σταματῶ,
τὰ παίρνεις σὺν ἀπλώνω νὰ τὰ φτάσω.

Πετώντας ξενυχτᾶμε τὸ πουρνὸ
τάστέρια, σὰ σιμώνουμε, μού δύνεις,
σὲ χάνω καὶ τρομάζω καὶ ξυπνῶ
ἄχ! πάντα πλανεμένο θὰ μ' ἀφήνεις!

ΣΠ. ΡΙΓΓΑΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

Φίλε «Νουμά»,

Διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ φίλου μου κ. Θ. μὲ ὄλη
τὴν προσοχὴ καὶ ὄλο τὸ σῆμα. ὅπως διαβάζω πάντα
ὅ,τι γράφει. Δὲ συμφωνῶ σὲ πολλὰ μαζί του, μὰ δὲ
θὰν τὰ συζητήσω ὅλα. Ἐνα πρᾶμα ὅμως ἀνάγκη νὰ
μὴ μείνει ἀπολέμητο. Δηλαδή, ὁ Φραγκοῦλης δὲν
εἶναι καθόλου ἀκάπιος δικηγόρος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάν-
τρα», ὅπως τὸν περιγράφει ὁ κ. Θ. Ὁ Φραγκοῦλης
εἶναι ὁ ἥρωϊκὸς Φραγκοῦλης πού εἶχε τὸ θάρρος μὲ
κίντυνο τῆς ζωῆς του νὰ πει τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ
μερικῆς ἀλήθειας καὶ τῶν πολιτικῶν ὀλόγγορα νὰ τοὺς
φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνο πού εἶναι, δηλαδή ἀσυνείδητοι
ἀρχισυμμορῖτες. Ἄν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μεταχειρι-
στῆι ἐκεῖνο τὸ εἶδος τὴν εἰρωνείαν ὁ καλὸς μου φίλος,
ἔπρεπε νὰν τὴν ἐφαρμῶσει στὸ Παλλάκο καὶ νὰν τὸν
πετα κάπιο δικολάβο τῆς Ἀθήνας πού καταπάτησε τὰ
ἀστοκὰ δίκαια τοῦ πολίτη κρατώντας τὸ Φραγκοῦ-
λη ἀδίκαστο τόσους μῆνες φυλακῆ καὶ πού ξέφισε ἀ-
τιμώρητους τοὺς δολοφόνους του». Μποροῦσε νὰν
τὸν πει κ' ἀρχιβούργαρο χωρὶς μεγάλο λάθος.

Πρόθυμος
ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ... ΚΑΜΠΟΥΡΗΔΕΣ

Φίλε «Νουμά»,

Μαθαίνοντας πὼς ἡ Κυβέλη ἔφυγε μὲ τὸν ἀγα-
πημένο της μείναμε καὶ μεῖς σὺν τὸ πολὺ κόσμο
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀέμβρονητοι. Βλέποντας κατόπι
τὸν ἄντρα της τὸ Μυρὰτ μὲ τὴ θλίψη καὶ τὴν
ἀπελπισιὰ ζουγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
προσώπου του, τότε συμπονέσαμε στ' ἀληθινὰ μὲ
τὴν καρδιά μας. Μὰ μόλις ὕστερ' ἀπ' τὴν πρώτη
ἐντύπωση σκεφτήκαμε ψυχραῖμα τὸ πρᾶμα— ἐπει-
δὴ καὶ ξέραμε ὅλες, μὰ ὅλες τὴς λεπτομέρειες τῶν
σκέσεων τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Θεωριδῆ— μὰς ἦρθε
ἡ σκέψη νὰ ζετασοῦμε ποῖος ἀπ' ὅλους πού ἀνα-
κατεφτήκανε σὲ τούτη τὴν ἱστορίαν εἶχε τ' ἀδικο.
Γιατὶ ὁ κόσμος, ὁ κόσμος ὁ νοικοκύρης, δὲν παρα-
δέχεται οὔτε τὴς καταλαβαίνει καλά καλὰ τὴς
νιές, θεωρίες. Δηλαδή θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ πολὺς κό-
σμος ρίχνει τῶρ' τὸ ἀδικο καὶ κακολογεῖ ἀνεξέ-
ταστα τὴν Κυβέλη «διότι παρεβίασε τὴν οἰκογε-
νειακὴν πίστιν καὶ δὲν ἐσκίεθη ἡ ἀθλία, οὔτε συζυ-
γον, οὔτε κοινωνίαν, οὔτε αὐτὰ τὰ τέκνα της», χω-
ρὶς νὰ ἐξετάξῃ πὼς καὶ ὕστερ' ἀπὸ ποιά περιστά-
τικὰ ἡ Κυβέλη ἀποφασίσε νὰ ἀφισ, τὸν ἄντρα της
καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸ Θεωριδῆ.

Ἄς ἐξετάσομε τὸ ζήτημα ἀντικειμενικὰ. Ἐγὼ
ἔχω φιλικῆς σχέσης μὲ ἓνα ἀντρόγενο, μπαινοβγαί-
νω στὸ σπίτι τους καὶ μὲ λογαριάζουνε καὶ ἀφοῖ
γιὰ φίλο τους. Ἄξαφνα μιὰ μέρα ἡ σύζυγος μου
λέει: «Κύριε Α. ἀγαπᾶω τὸ Β.» Ἐγὼ εἶμαι τίμιος
ἄνθρωπος, εἶμαι καὶ φίλος τ' ἀντρός της, ξέρω πὼς
ἰδῶ καὶ πέντε μῆνες εἶχανε γίνει οἰκογενειακῆς σκη-
νῆς ἀπάνου στὴν ἴδια τὴν ὑπόθεση, ξέρω πολὺ καλὰ
πὼς ὁ ἔρωτας τοῦ Β. εἶναι πιά σχεδὸ περασμένος,
τότε εἶναι, ἄντρας μὲ κάπια συνείδηση καὶ μυαλὸ.
θὰν τῆς πῶ: «Κυρά μου, ἀφτὸς ὁ κύριος ξέρω πολὺ
καλὰ, γιατί τ'ἔχουμε πολλές φορές μιλημένα μαζί
του, πὼς δὲν αἰσθάνεται τίποτα πιά γιὰ σένα,
εἶχε μιὰ περιοδικὴ πθυμιά γιὰ σένα καὶ τώρα
μῆτε σὲ συλλογιέται. ὥστε κάτσε κεῖ πού κάθεται
καὶ ἀγάπα τὸν ἄντρα σου, πού ἀφτὸς λαχταρεῖ
γιὰ σένα», καὶ κελὸ κακοῦ θὰν τόλεγα καὶ
στὸν ἄντρα της συμβουλεύοντάς τον νὰ μὴ δεῖξῃ
πὼς ξέρει τίποτα. Ὑστερ' ἀπ' ὅλα ἀφτὰ ἔχω τὴ
βεβαιότητὴ ὅτι ἡ γυναῖκα ἀφτὴ σιγὰ-σιγὰ θὰ ξεγνοῦσε
τὸν ἄλλον. Πᾶσι ἀφτὸ. Ἄν ὅμως εἶμουν ἓνας ἄν-
τρας πού δὲ διαφέρω ἀπὸ τὸ μακαρίτη καμποῦρη
τῆς Ὀμόνοιας παρὰ μόνον ἐπειδὴ φορᾶω κολᾶρο καὶ
μὲ λένε καὶ Κύριο, τότες θ'ἔκανε τ' ἀκόλουθα. Ἐξ-
τρεχα σὺν αἰσθηματικῶς γαλεότος νὰ πῶ στὸ Β.
πὼς ἡ τάδε γυναῖκα μού εἶπε πὼς σ' ἀγαπᾶει πὼς
τρελλαινεται γιὰ σένα καὶ θάλεγα καὶ φέμματα (ἀ-
φτὰ ἔχει τὸ ἐπάγγελμα) πὼς ἡ κυρία ἀφτὴ θέλει
νὰ σὲ δῇ. Ἄφτὸς θὰ μούλεγε μετὰ χαρᾶς, ἐγὼ θά-
τρεχα νάλεγα στὴν κυρία πὼς ὁ Β. θέλει νὰ τῆνε
δῇ, θὰ τοὺς ἐφτιαχνα ἓνα ραντεβού, θάτριβω τὰ
χέρνια μου ἀπ' τὴ χαρὰ μου γιατί τὸ αἰσθηματικὸ
μου ἔπιμο ἐπάγγελμα πήγαινε καλὰ, καὶ σιγὰ-
σιγὰ θὰ καταφέρνα ὥστε ἀφτὸι οἱ δυὸ τους νὰ τὸ...
σκάσουνε, κἀνοντάς τους. — ἂ θέλετε μάλιστα— καὶ
τὴς πλάτες.

Ἄφτὸ κοντολογῆς ἔγινε καὶ μὲ τὴν ὑπόθεσιν
τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ «Ἄστρου τῆς Ν. Σικηνῆς».
Τὸ λέμε καὶ τὸ ὑποστηρίζουμε μὲ γεγονότα.
Ὅτα πιά προχτές εἶδα τὸ Μυρὰτ περιτριφυρισμένον
ἀπὸ τὸ συρφετὸ ἀφτὸ τῶν Γαλεότων καὶ ἀκουγα
ἀπ' τὸ στόμα τους νὰ λένε πὼς «ὁ Μῆτσος εἶναι